

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za ostanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

Obrtne, rokodelske in obrtne nadaljevalne šole.

Iz Gradca 24. julija.

Prišla bode naloga do odločilnih krogov na Kranjskem, da osnujejo potrebne obrtne šole s slovenskim učnim jezikom. Takrat bode pa tudi nastalo vprašanje, kakošno obrtno šolo naj bi imeli kranjski Slovenci. Obrtne šole se v obče tako delé: splošne in strokovne obrtne šole, rokodelske in obrtne nadaljevalne šole. Govorimo najprvo o slednjih. Teh imamo že nekoliko. Ta vrsta šol ni sicer nič stalnega. Osnovale so se v zadnjih letih, a se zopet lahko opusté, kakor hitro se jim odtegne podpora, katero jim daje bodisi država, dežela ali občina. Na Kranjskem so te obrtne nadaljevalne šole: v Ljubljani (v zvezi z realko), v Novem mestu (združene z gimnazijem), v Kamniku, Kranji, Trzinu in Kočevju (v poslednjih krajih so združene z ljudskimi šolami). V Ljubljani je še večerna in nedeljska šola z imenom pripravljevalna obrtniška šola; to ime ima radi tega, ker se v nji uče brati, pisati in računati oni rokodelski učenci, kateri, prišedši s kmetov v mesto, v ljudsko šolo neso hodili. Ime

obrnjske šole ne zasluži, kakor so morebiti še druge kranjske obrtne nadaljevalne šole komaj vredne pridevka „obrtne“. Vendar se morajo baš te šole tudi na Kranjskem in sploh po Slovenskem oživotvoriti, da bodo pomagale, ljudstvo naše vzbujati za obrt, s katerim bi se po svoji nadarjenosti rado bavilo, ako bi imelo potrebne izpodbuje. Osnujejo naj se te učilnice po mestih in trgih, kjer so obrtniki in rokodelci naseljeni; po vaseh, na kmetih pa ne. Te šole naj bodo ob nedeljah po zimi in po leti; po zimi pa še tudi večkrat ob delavnih zvečer. V te šole naj hodijo od kraja vsi rokodelski učenci in pomočniki v dotičnem mestu in trgu. Uče naj se v ljudski šoli največ v risanju, v risanju praktičnih predmetov po dobri metodi; nekoliko naj se uči tudi v računstvu, v poznavanju razne robe itd. Za vse druge predmete (čitanje, pisanje) pa ni treba toliko pozornim biti, ker za najvažnejše rokodelce (zidarje, mizarje, ključničarje, kovače) je risanje najkoristnejše. Kdo bode take šole vzdrževal? Za nagrade učiteljem skrbela bode najbrže država (učno ministerstvo), za stvarne potrebščine (kurjavo, luč, učila, šolske rekvizite) naj se osnuje poseben šolski fond s pomočjo občine in šolskih prijateljev, kajti le v svetli in zakurjeni šolski sobi bodo revni rokodelčiči radi risali, ako jim učitelj da potrebne priprave. Če dobimo na Kranjsko kacic 20—30 obrtnih nadaljevalnih učilnic, storile bodo te še nekaj malega (seveda dosta ne) za povzdigo obrta v deželi. Ali take male obrtne šole tudi ne zasluži še pravo za pravo tega imena. Prave obrtne šole v veliki meri je osnovala do zdaj vlada le še v velikih mestih: Dunaj, Gradec, Praga (češko in nemško), Pilzenj, Librec, Brno, Belsko in dr. V teh šolah so menda zastopani skoro da ne vsi najvažnejši oddelki obrtnega pouka (stavbarstvo, umetelna obrtnost itd.)

So pa tudi manjše državne obrtne šole s posebno namero, n. pr. šola za lončenino (v Toplicah na Češkem), za puškarstvo (v Borovljah na Koroškem).

Kompletne šole te vrste so večkrat v velikem slogu osnovane, kakor je n. pr. Graška, pa menda tudi druge. Dajo se ti zavodi primerjati skoro da nekdanjim tehnikam, dokler so imele še praktično svrhu.

V njih se uče dosta težki predmeti v velikem

obsegu. Zato se pa za ustrop v te šole zahteva precejšnja starost (15 let) in velika predomika (spodnja realka, meščanska šola). Takošne šole bi tudi Slovenci potrebovali; seveda bi bila na najboljšem mestu v Ljubljani za vse slovenske pokrajine. Trst bode menda dobil tako šolo, ki bode najbrže laška. Ali se bode država tudi Slovencev usmilila in njim pomogla, to seveda je veliko vprašanje. Ali bosta revna dežela kranjska in mesto Ljubljansko kaj k temu pripomogla, se tudi ne ve. — Ako si pa Slovenci ne bi upali, doseči obrtniške šole, naj bi se vsaj potrudili, da dobe rokodelsko šolo. Kaj je to? To je najnovejša kategorija šol na Avstrijskem. Osnovale so se do zdaj samo 3, in še te menda le za poskušnjo, in sicer 2 na Češkem in jedna na Tirolskem (v Imstu). Rokodelske šole so nižja kategorija pravih obrtnih šol. To so nekakošne meščanske šole, kjer se otroci le tega uče, česar navadni majhni rokodelci najbolje potrebujejo; poleg pisanja, branja, obrtnega računstva največ risanje. Imajo pa v teh šolah tudi delavnice, kjer dečki rabijo oblič, kladivo, klešče, nakovalo, žago, sekuro, nož in drugo orodje, s katerim se vadijo rokodelskega dela. V te šole se vsprejemajo 12letni dečki, ki so skoro ali popolnem ljudsko šolo dovršili; ostanejo 3 leta v zavodu. Kedar so šolo dovršili, neso še niti mojstri, niti pomočniki. Ali pametni mojstri jemljejo jih radi v nauk, katerega se bodo gotovo lahko poprijeli in se ga kmalu iznebili, kajti že v rokodelskih šolah dobili so dobro podlogo. l.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 26. julija.

„Budapester Tagblatt“, organ zmerne oger-ske opozicije, piše, da zmerna opozicija ne namerava agitovati proti zedinjeni vojski, pa tudi se ne misli potegovati za razdelitev vojske. Politične razmere so sedaj take, da bi bil neodpustljiv greh, ko bi kdo hotel razrušiti jedinstvo avstro-ogerske vojske. Zmerna opozicija kot politična stranka ne misli pobijati skupne vojske, niti demonstrirati proti generalu Pejačeviću, kateri kot Oger in vojak le spolnuje svojo dolžnost, ako pride v Budimpešto in prevzame na povelje Njega veličastva poveljništvo. Pobijati pa mora neodpustljivo politiko Tisze, kateri je ogerski parlament o Janskega aferi le sle-

kakor hrušev cvet. — Uprla je temnorujavo oko na knjižico v naročji. V njej ležal je droben list obrobjen z raznobojnim cvetjem. Med cvetjem pa so se čitale besede: „L' amour c'est la vie!“

Bolestno vzdrhtela je Bogomila. Naslonila se je na stare hruške staro deblo ter zrla nepremično v daljavo. Ondi pa so zelenele poraščene goré, in blede megle plazile so se jim leno ob vrhovih. Dekle pa je upiralo svoj pogled tja doli in kakor blede megle plazile so se jej v mlado dušo podobe in dogodki iz časov preteklih. —

V bajnem blišči žarela je dvorana. Jasni zvoki godbe širili so se po vzduhu kakor svinec težkem. Po parketu pa se je v begotnem plesu vrtel par za parom. Bil je zadnji predpustni večer, in zadnjokrat praznovala se je tisto leto slovesnost najveselejšemu Bogu na čast Privrelo pa jih je mnogo na to slavnost. A vsi trudili so se dostojno končati predpust. In govorilo se tedaj mnogo, a povedalo malo. —

Na plesi bila je tudi gospica Bogomila. Plesalcev ni jej nedostajalo, vendar plesal je z njo največ Milan, sin tedaj v G. obče znanega, bogatega kupca R. — V rajskem veselju utripalo je

LISTEK.

L' amour c'est la vie.

Pisatelj Osameléc.

Brstno cvetela je krasna cvetica kopajoč se v žarkih poletnega solca. A zatemnilo se je nebo, ugasnila je solčna luč in ljut vihar vzbudil je preko ravni. — Ovenéla je cvetica, in pokrili so jo zime snegovi. —

Zgodilo se je, česar sem pričakoval! . . . To oko, ki se je upiralo tako otožno v pisani svet, zaprlo se je na veke; in srcé, ki je ljubilo, tako iskreno in verno ljubilo, to bôre srce objela je smrt z ledenimi rokami. —

Na mrtvaškem odri leži pred manoj, in blede žarki voščenih sveč obsevajo blede njen obraz . . . V meni pa utriplje srce in budi se mi čut, kakor da bi bili položili poleg nje moje življenje na oder mrtvaški. Saj jaz sem jo ljubil, kakor malokateri bratranec ljubi svojo sestričino! —

Kmalu krila jo bode groba temota, in spomin njen skopnel bode, kakor skopni sneg v solnci pomladnem . . .

Jaz pa je ne pozabim nikdar! — Nikdar! —

Toga in srd polnita mi srcé. — Da bi v tem trenotki dobil v pest njega, ki je kriv njene smrti, z neusmiljeno roko pognal bi mu iz pregrešnega telesa črno dušo njegovo. — A sodil ga je že Bog sam! . . .

Vi pa, ki zategujete govoreč o ljubezni usta v ironičen nasmeh, vi, katerim je ženska zvestoba nežen cvet, ki se čez noč ospé, stopite le za trenotek z manoj k mrtvaškemu odru ter pogledajte ta blede obraz, po katerem je ljubezni mučeništvo pisalo svojo otožno zgodovino. In otajal se vam bode led okolu srca in sodili bode te morebi drugače. —

Pomlad je razsipala svoj čar po prebujeni zemlji. V vrtili na klopici sedela je gospica Bogomila. Nad njo pa je stara hruška razpenjala cvetoče svoje veje, in brenčoč obletavale so jo buče. Kedar pa je zavel veter, padalo je cvetje z vej, da je bilo videti, kakor bi métel sneg. In cvetje sipalo se je Bogomili v naročje in sipalo se jej je na črne lase. A ona ni se zmenila za vse to. Moléc je sedela na klopici. Roki imela je skleneni nad drobno knjižico v krili in v lice bila je blede

paril in mu napravljali poraze. Niti baron Edelsheim-Gyulai, niti grof Nikolaj Pejačević, niti skupna vojska, niti misteriozna „dvorna kamarila“ ni prouzročila zla, ampak ministerski predsednik, ki je Ogersko izdal, da je le rešil svoj portfelj. Ta izjava opozicijskega lista pa nikakor ne kaže, da zmerna opozicija res ni sovražna vojski. Zmerna opozicija je le zategadelj tako zasukala svojo politiko, da bi pokazala, da je zmožna za vlado. Toda najbrž se jej ne bode posrečilo na ta način vreči Tiszo. — Mej prebivalstvom se pa nadaljuje agitacija proti vojski. Več odličnih Budapeštanskih meščanov sklenilo je na nedeljo 1. avgusta sklicati velik ljudski shod, na katerem se bode razgovarjalo o Janskega aferi in zadnjih premembah v generaliteti.

Vnanje države.

Črnogorski naučni minister Pavlović prišel je na Dunaj. Jeden urednikov „W. Allg. Ztg.“ porabil je to priliko, da ga je obiskal, ter ga povpraševal o politiki Črne gore in balkanske politiki sploh. Pavlović se je izrazil, da se je pred Berolinskim dogovorom in pozneje poskušalo napraviti nekak kompromis mej ruskimi in avstrijskimi interesi na Balkanu. Balkan bi se bil idealno razdelil v dve polovici, zapadna polovica bi se bila prepustila avstrijskemu, vzhodna pa ruskemu uplivu. Taka delitev pa se ne bi ujemala s političnimi razmerami na Balkanu, ker sta Srbija in Črna gora odločno težili k Rusiji, prej ali slej bile bi takej, če tudi le idealne delitvi uprle se balkanske države same. V Srbiji se je res poslednja leta ukoreninil avstrijski upliv, ker se narodni duh od zgoraj zatira. Avstrija je pridobila na svojo stran vladarsko rodbino Obrenovičev s tem, da jej je pridobila kraljevi naslov, in z družimi sredstvi. Srbija je pa morala povzdignjenje v kraljestvo plačati s samostojnostjo. Srbsko politiko sedaj vodi Bismarck po svojih Dunajskih posredovalcih, sedaj po grofu Kalnoky-ji, v Srbiji ne gospoduje kralj Milan, ampak grof Khevenhüller. Trdi se sicer, da so Srbi začeli poslednjo vojno proti volji Avstrije, toda Pavlović tega ne verjame. Na Dunaji so dobro vedeli, da bode Srbija tepena. Avstrija si pa vedno prizadeva, oslabilo srbstvo. L. 1876 je Srbijo našuntala proti Turkom, katera vojna se je končala s katastrofo pri Djunisu, sedaj jo je nahujkala proti Bolgarom in konec temu bil je poraz pri Slivnici. Srbska vnanja politika je ravno nasprotna črnogorske. Črna gora si prizadeva samo okrepiti srbstvo. Karkoli naj si domišljujejo v Srbiji o srbskej državni ideji, jej vendar samo škodujejo, urešni čiti jo more jedino Črna gora. Zategadelj je želeli, da se Srbi vedno bolj „počrnogorčijo“. Srbski kralj Milan svoje duševne zmožnosti porablja v škodo Srbije. Srbi bi se ne mogli zjediniti, ko bi Bosno in Hercegovino prisvojila si Avstrija. Kalnoky že sedaj dela na to, da bi Ogerska pridobila ne le Bosno in Hercegovino, marveč tudi Srbijo. To nasprotuje srbskej državni ideji, zategadelj bode Črna gora vedno na strani Rusije, ki se bode potegnila za zjedinenje Srbov, kadar pride pravi čas. Ko bi Avstro Ogerska postala zares federativna država, bi se jej balkanske samostojne države lahko pridružile. Ker pa ogerski šovinizem ne dopušča svobodnega razvoja sosednjih narodov, bode se prej ali slej začel pod ruskim varstvom upor proti Avstriji od Jadranskega do Črnega morja. Črna gora, Bosna in Hercegovina, Bolgarija in Rumunija postavile se bodo proti Avstriji, kadar pride do boja mej Rusijo in Avstrijo. Na balkanskem poluotoku so trije elementi ki morejo osnovati države. To so Srbi, Bolgari in Grki. Albanci se v tem oziru ne morejo jemati v poštev. Mohamedanci se bodo izselili ali pa izumrli. Balkanski otok se mora tedaj razdeliti v tri dele, v srbski, bolgarski in grški. Carigrad bode svobodno pristanišče. Taka delitev balkanskega poluotoka se bode dogadala še le po več evropskih vojnah, v katerih se bode Rusija, Italija in Francija z balkan-

skimi državicami bojevale proti Avstriji in Nemčiji. Anglija bode najbrž pasivna, Turčija se pa ne more jemati v poštev. Ta strašni boj evropskih vlastij je pa še bolj ali manj v daljši prihodnosti. Sedaj se vsi še le pripravljajo in zbirajo si sile. Črna gora nikakor ne misli sama najmanj motiti miru in bode najljubša sosedja Avstriji. Kadar pride odločilni trenutek, bode Črna gora mej nasprotniki Avstrije. Do tega časa bode jej dobra sosedja, zbirala bode svoje moči, zidala ceste, ustanovljala nova mesta, pospeševala kmetijstvo in obrtnijo, snovala nove šole itd. Ni se tedaj bati, da bi Črna gora sprožila orientalno vprašanje, kajti miru bolj potrebuje, kakor katera koli druga država.

Srbska vlada se boji, da ne bi bili voljeni opozicionalci v vseh okrajih, za katere so se volitve zavrgele in zategadelj neče razpisati novih volitev. Nevolja mej narodom proti sedanji vladi pa v tem vedno narašča. V okrožjih Valjevo, Dragacvo in Mačva zaprli so zopet več veljavnih mož iz političnih uzrokov.

Prijatelji Rusije nadaljujejo borbo proti knezu v **Bolgariji**. Opozicijski list „Sojedenje“ našteva 33 pogojev, katere mora Bolgarija spoštovati, ako se hoče spraviti z Rusijo, pred vsem mora odstraniti sedanjega kneza. Knez je vsega kriv. Kriv je, da se stranke tako hudo sovražijo, da ni nikakega zblizanja mogoče, kriv je, da se je Bolgarija sprla z Rusijo, kriv je, da se Bolgari ne morejo spraviti z Rusijo, če tudi je sprava neogibno potrebna. Neumno bi bilo knezu na ljubo odreči so varstvu Rusije. — „Pol. Corr.“ brzojavlja se iz Peterburga, da so vse vesti, da Rusija na merava v kratkem zasesti Bolgarijo, izmišljene. Sedaj Rusi ne mislijo na to, pozneje bode pa morda Rusija k temu prisiljena.

Več **francoskih** senatorjev in poslancev sprožilo je misel, da bi se osnoval odbor za republikansko propagando. Ta odbor bode organizoval odpor proti napadom nasprotnikov republike. Odbor bode osnoval podobore v vseh departementih.

Politika novega **angleškega** ministerstva bode najbrž sovražna Rusiji. Glavni organ konservativne stranke „Standard“ baš sedaj, ko se sestavlja ministerstvo, kaže na to, da Rusija hoče imeti pokrajino Khojo Saleh. Že večkrat se je pokazalo, da pogodbe z Rusijo neso vredne papirja, na kateri so pisane. Angleška vlada mora gledati na koristi svojih zaveznikov, Afganov, da obrani dobro sporazumljenje z njimi. Že sedaj Afgani nič prav ne zaupajo v Anglijo. Ko bi pa še Khojo Saleh prepustila Rusiji, zgubila bi pa vse zaupanje v Afganistanu. Rusija bode pa, vse svoje obveznosti, ki se tičejo Afganistana, prezirala, ne da bi se zato kaj Afgani zmenili ali jo bodo pa celo podpirali. — Konservativno ministerstvo najbrž ne bode dolgo ostalo na krmilu. Gladstonovci mislijo, da bodo že v januarju nove volitve in nabirajo že za prihodnje volitve fond v znesku 100.000 funtov Sterlingov.

Dopisi.

Iz Pulja 24. julija. [Izv. dop.] V Pulji se gode čudne stvari. Že dolgo neso bili tukajšnji vojaški krogi tako razburjeni. 22. t. m. došel je nekov telegram od ministerstva. Takoj po prejemu tega telegrama bil je v mornarski vojašnici alarm. Predvčerajšnjo in včerajšnjo noč hodile so patrolje po 24 mož, vsak mož s 24 ostrimi patronami po mestu. Tudi po dnevu hodijo straže po okolici in okolu fortov, žandarmerija v arzenalu je pomnožena po pristanišču krožeče barkase nadzorujejo obale. Vse se povprašuje: Kaj je? Nikdo ne ve! Vse je nekam tajnostno. Čujejo

se različne verzije. Mej nami je trdno prepričanje, da imamo opraviti zopet s kako irredentarsko „lumparijo.“ V tem našem prepričanju nas potrjuje še posebno to, ker se je 20. t. m. tu slavil spomin na bitko pri Visu (Lissa) in ker je znano, da naši neodrešenci posebno radi porablajo take slavnostne prilike, da dajo kakov glas od sebe. Osobito jih peče spomin na to bitko, ko je avstrijska mornarica sijajno premagala močnejšo italijansko. In res gre danes govorica, da so finančni stražniki našli na nekem italijanskem trabakelnu dinamit in bombe, in da je bila vsa ta tvarina namenjena za Pulj.

Kakor hitro kaj pozitivnega zvem, poročal vam bodem vestno, dasi imam malo upanja, da bi resnica prišla na dan. Vsaj poznate tisti preslavni naš „vertuschungssystem“!

Iz Celoveca 24. julija. [Izv. dop.] Uvodni članek v 162. številki „Slovenskega Naroda“, ki začena z besedami „Uboga Avstrija!“ mi je jako ugajal in želeli bi bilo, da bi si ga naši merodajni krogi zapisali za ušesa ter nekoliko presodili njega vsebino, potem pa pomislili, kam da pride Avstrija, ako bodo smeli nje lastni podložniki tako jasno kazati zoper njo svojo mržnjo in svoje prusko mišljenje, kakor so to storili pri zadnjem „Gauturnfestu“ v Gradcu naši posili Nemci, ne izvzemši c. kr. profesorjev!

Ne bil bi se odločil o tem pisati besedice, da se mi ni pripetil slučaj, ki je vsekako vreden, da se tu zabeleži in objavi čitateljem „Slovenskega Naroda“.

Sedel sem namreč včeraj zvečer na lepem in košatem vrtu neke tukajšnje gostilne, da se s kozarcem piva malo ohladim. Kmalu prisede k moji mizi neka družina, obstoječa iz treh gospodov in štirih dam, ter sem po narečji sodeč takoj pogodil, da ta sedmorica mora biti s Saksonskega in vrača se najbrž od velikonemške slavnosti iz Gradca skozi Celovec v Nemčijo. — Imel sem iz pogovora mej drugim priliko prepričati se, kako vrolo jim je ugajala naša „österreichische Küche“ in akoravno s početka nerad, primoran bil sem vendar le, na prijazni ogovor dati poleg mene sedečim tujcem tudi ravno tak odgovor. — Pogovor napeljal nas je seveda na Graško slavnost in ne da bi se jim bil izdal, kako mislim in kedo sem. počeli so ti moji s početka sicer meni kot Slovincu jako neljubi, pozneje pa jako dragi gosti z govorico o Graški slavnosti in naših Nemcih.

Na vprašanje, kako so se kaj zabavali, odgovorili so mi, da ne tako, kakor bi bili želeli in kakor so pričakovali, kajti utrujenim od dolgega pota in hude vročine, se jim malo ljubilo poslušati marnje in čančarije, s katerimi so jih baje mučili naši Graški matadorji. Neso se mogli dovolj načuditi njihovim govorom, s katerim so se kazali prave izdajice. — Rekel mi je mož, poleg mene sedeč: „Pri mnogih govornikih nismo umeli, kako da je v Avstriji dovoljeno, da se sme tako očito proti državi samej govoriti. Pri nas v Nemčiji bi si dobro premislili, da bi v tem zmislu le „Muckser“ napravili, in ko bi kaj takega storili, imeli bi takoj s sodnijo opravka. Mi danes res ne vemo, česa Nemci v Avstriji še hočejo, ko so vendar tako svobodni, da svobodneji biti ne morejo in da v Nemčiji tako

V sobi sedela je gospica Bogomila in solze rosile so jej cvetoče lice. Pred njo na mizi ležalo je pismo in v pismu droben list, obrobjen z raznobojnim cvetjem. Mej cvetjem pa so se čitale besede: „L' amour c' est la vie!“ A pismo je slulo:

Bogomila draga!

Vihar usode razrušiti skuša čarobno poslopje najne ljubezni. Oče moj snubil je včeraj za Tvojo roko, a Ti si mu odrekla. Razodela pa si mu tudi najino zvezo. — Maščevanje klije mu v duši . . . Prislil me je, da takoj odpotujem v P . . . Tam naj pozabim Tebe in miline Tvoje! — Odpotoval bodem, a z manoj potoval bo tudi Tvoj spomin . . . Moči nama je treba obema! Zaveli bodo zopet milejši vetrovi in na zveste tvoje prsi vrnil se bo

Tvoj

zvesti Milan.

Mesec februarij. Mrzla zima kraljevala je v prirodi, mrzla zima vselila se je tudi v gospice Bogomile mlado srce. Ljubezni cvetje pa jej je venelo v umirajočem srcu. Milan izvestil jej je, da se je poročil v P . . . z udovo za bankirjem H . . . —

Bogomili srce, ko je hitela ob njegovi strani preko gladkih tal. Temnorjavno oko pa se jej je žarilo od radosti, kakor se žari zarja, dneva porodnica.

Tisti večer je pač klilo v deviškem njenem srcu jasne sreče pestro cvetje. —

Ko pa jo je Milan proti jutru spremil do voza, ki naj bi jo z materjo odpeljal domov, segla mu je v roko ter se mu nasmehljala toli ljubeznivo, da se je potem sramovala sama sebe . . .

Pozno ustala je drugi dan Bogomila. Na obrazi pa so jej bili sledovi prečute noči. Ob okni je slonela, drobno glavico podprto ob dlan ter premišljevala dogodke prejšnjega dne. Preživela je v duhu še jedenkrat vso noč. — Da pa jej je na misel prihajal tolikrat baš Milan, to jo je jezilo . . . Kolketno zateptala je z malo nožico ob tla. — Kar potrka nekdo na vrata in v sobo stopi — Milan. O slovesi jej je bil na videz pozabil izročiti pahljač. Tako pa je imel danes dober uzrok, da jo je obiskal. — Tudi Bogomilina mati prišla je v sobo. (Oče Bogomile umri je še za njenih mladih let ter zapustil ne baš veliko imetje). Pogovor pletel se je, kakor naravno, večinoma o zadnjem plesu.

Prvi obisk Milanov pa ni ostal jedini . . . In

zgodilo se je tekom časa, da so bili baš ti obiski začetek prijateljske vezi, ki je družila potem Bogomilo in njeno mater z bogatim udovcem R. in njega sinom Milanom. —

Sneg je skopnel. Po brdih pa so rumene trobentice pomaljale glavice iz zeleneče trave. V mejah poganjal je črni tru belo svoje cvetje. Pomladnega solnca zadnji žarki rudili se kakor bele ovčice raztresene oblačke. Po poti iz bližnje vasice vračal se je Milan z Bogomilo v mesto. Streljaj za njima korakala sta Bogomilina mati in kupec R.

„Dejala sem vam, da vas ljubim, dasi ne verujem vašim besedam.“ — Bogomila odtrgala je cvetočo vejico črnega trna, rastočega kraj poti. — „Poglejte to cvetje! Čez noč bo zvenelo ter se osulo. — Isto tako pozabili bodete vi kmalu, kmalu, čez noč . . . denšnjih svojih priség.“

Vzel jej je cvetje iz rok ter se rotil, da je ne pozabi nikdar! —

Hladan veter bril je preko strnišč. Ovenelo listje šumelo je po vejah ter padalo na tla. Blede jesenska megla plazila se je ob gorah.

svobode nikoli doživeli ne bomo. Imeli smo najboljšo priliko, prepričati se, kako prostost imajo Nemci v Avstriji, čeravno v listih vedno čitamo o zatiranju avstrijskih Nemcev. Avstrijski Nemci se tako obnašajo, „dass man sie immer leicht als Hochverrätther anklagen könnte.“ — Ta mož, ki mi je tako govoril, bil je trgovec iz Limbacha pri Chemnitzu, pošten Nемеc, ki se je boril kot Saksonec leta 1866. vzajemno z Avstrijo proti Prusiji in mi je zatrdil, da bi takoj prišel živeti v Avstrijo, ko bi mu sredstva to dopuščala.

Tako obsoja pošten Nемеc ravnanje naših avstrijskih kričarjev. Napisal bi vam pa lahko še marsikaj, kar sem čul od teh poštenih Nemcev, a naj zadostuje to malo, saj se iz tega malega more veliko sklepati.

Naši Nemci so se tedaj sami izdali in Saksunci imeli so priliko prepričati se, da ni vse tako, kakor se jim po časopisih riše, marveč da imajo Nemci pri nas v Avstriji večjo prostost, nego so je Nemci v Nemčiji sami imeli.

Konečno naj še omenim, da so se bili Saksunci na pot podali kar največ mogoče s svojimi soprogi in hčerkami baje zaradi tega, da se ženstvo tudi primerno za stvar navdušuje. V tem treba nam Slovincem posnemati Nemce, ker mi se navadno le preradi sami po slavnostih naših navdušujemo, ženstvo pa puščamo doma, da se germanizuje z nemškimi romani, v katerih si le prerado išče zabave in duševnega vedrila.

Ako tedaj hočemo, da tudi v tem napredujemo, tedaj ne prezirajmo našega ženstva, marveč skrbimo, da istemu damo priliko več ko mogoče z nami radovati in navduševati se za narod naš in milo našo domovino. — Naprej tedaj v tem zmislu!

Iz Sevnice 25. julija. [Izvirni dopis.] Dne 24. t. m. zjutraj v noči od 2—3. uživali smo v našem miroljubnem trgu pravo maslo — če že ne „nemške“ — vsaj „šulferajske“ kulture. Privatni odgojitelj Plenk na Kranjskem bivajočega posestnika in deželnega poslanca g. dr. Mauerja in „šulferajski“ podučitelj Avgust Ajstrich sta v družbi s železničnim poduradnikom Gustavom Ruberjem, rojenim v Brnu, kričaje, krohotaje in zabavljaje na našega župana, „windische Bauern“ in „windische Lehrer“ tak hrup napravili, da se je vse prebivalstvo zdramilo iz sladkega spanja ter hitelo na pozorišče, misleč, da je vse v ognju, ali da se bliža križarska vojna. Po rezkih besedah bila sta Plenk in Ajstrich v občinski zapor dejana — čeravno je c. kr. žandarmerija svojo pomoč odrekla — in po zaslišanju ob 1/29. uri zjutraj izpuščena. Vse ljudstvo je strašno razjarjeno in se le čudi predrznosti teh pobalinov.

Politiška in sodna preiskava bode na vsak način višjim oblastvom obelodanila to nesnago. Da vam nismo te rabuke brzojavili, krivo je, da se nam je zaplenil brzojav na „Südsteierische Post“. Več o vseh dogodkih v kratkem, predno še bode naše „šulferajske“ šole konec, če bode deželni šolski svet Graški mož beseda ostal svoje odločbi z dne 15. aprila 1886 št. 1542 oziraje se na §. 70 alin. 2 in §. 73 drž. šolske postave.

Opazovalec.

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je za popravila Sekovske cerkve in samostana 1500 gld.

Ozdravela je gospica Bogomila. Toge trnje pa, ki je pognalo kali v njenem srci, rastlo je bujno. — Pomlad je razsipala svoj čar po prebujeni zemlji. A veseil se ni pomladi bogati kupec R. Smrt prekinila mu je življenje in tisočaki njegovi romali so v P. . . , kjer je živel njegov sin Milan z udovo za bankirjem H. . . —

V vrti na klopici sedela je gospica Bogomila. Nad njo pa je stara hruška razpenjala cvetoče svoje veje. A v srci rodili so se jej spomini iz prejšnjih časov.

Lahen veter zavel je ter jej odnesel iz rok droben list, obrobjen z raznobojnim cvetjem.

Bogomila pobrala je list, ter čitala mej cvetjem besede: „L' amour c' est la vie!“

„Ne, ne!“ vzdabnila je bolešno: „L' amour c' est le mort!“ ter odšla v sobo. — Sedaj pa leži na mrtvaškem odru in spomin njen skopnel bode, kakor skopni sneg v solnci pomladnem . . .

Jaz pa je ne pozabim nikdar! — Nikdar! —

— (Deželni predsednik baron Winkler) odpeljal se je v soboto po noči s kurirnim vlakom na Dunaj.

— (Umrli) je včeraj popoldne gošp. Adolf Mallner, c. kr. vladni oficijal v Ljubljani v 43. letu svoje dobe.

— (Nova maša), ki jo je včeraj v Trnovski cerkvi pel g. Ivan Kačar, sin posestnika J. Kačarja, bila je jako slovesna. Prisotnih je bilo veliko povabljenih in na tisoče občinstva. Cerkev je bila zvonaj in znotraj lepo okrašena.

— (Slovenski napisi v parku pod Tivoli) našim nemškutarjem še ne dadó miru. Kakor purani nad kakim rudečim predmetom, tako vrišče posebne „Wochenblattovci“ nad omenjenimi napisi. Ker nemajo logičnih razlogov, pitajo svoje malobrojne čitatelje z raznimi bajkami. Tako pripoveduje sobotni „Wochenblatt“ grozno vest, da je nek gospod, ki slovenski ne umeje, šetal se pod Tivoli nič hudega sluteč. Kar pride strašna osoda v podobi nekega paznika in udari s palico psa, ki se je bil zakadil mej cvetlične nasade, katere je brez dvojbe ta čveteronožni Wochenblattov varvanec hotel parfumovati. Nad tem grozodejstvom seveda velik krik in družega ne manka, kakor da bi bil omenjeni pes zaradi razžaljenja časti šel tožit. Mi Wochenblattovih pismoukov kar ne umejemo več. Vedno poudarjajo svoje in svojih pristašev fino obnašanje, zdaj pa zagovarjajo tako stvar. Ali mari ne vedo, da takten in omikan človek sploh ne bode puščal, da bi njegov pes kvaril in brskal lepe cvetlične nasade? Izgovor, da slovenski ne umeje, je pač jalov, kajti gospod, ki ni branil, da bi njegov pes škode ne delal, marveč celo kokodaka nad paznikom, ki je le svojo dolžnost vršil, bi se tudi za nemški napis ne bil čisto nič zmenil. Pri takih brezozirnih ljudeh so vsi napisi le bob v steno. „Wochenblattovci“ koncem omenjene notice celo prete, da se utegne pripetiti, da bode kdo pazniku nasadov, odganjajočemu pse s palico, tudi s palico odgovoril. Na to nekvalifikovano hujskanje nemamo družega odgovora, kakor: „Naj le poskusi!“ Za tako srbečico našlo se bode že še ohladilo.

— (Ljubljanski mesarji) uložili so pri mestnem magistratu prošnjo, naj bi jim slednji na merodajnem mestu izposloval, da bi pri veliki vročini in preteči koleri izjemno smeli klati tudi ob nedeljah. Meso od živine v soboto zaklane, ker okna klavnice neso zavarovana z lesenimi šalusijami in ozkimi mrežami in je torej polno muh, kar mrgoli črvov. Dasi se meso snaži, vender ne more biti tako meso zdravju koristno.

— (Jedna baterija) tukajšnjega topničarskega polka odšla je danes zjutraj na Ptuj na strelne vaje. Druge baterije pojdejo v gotovih rokih za njo.

— (Vročina) je silna. V senci kaže toplomer 36° C. No, pa mi se lahko tolažimo, čitajoč v časnikih, da v Aranjezu na Španjskem opoludne v senci toplomer kaže 43° Reaumurjevih. Ondi si pač marsikdo želi, da bi že smel vzdigniti: „Die schönen Tage von Aranjez sind vorüber!“

— (Iz Mokronoga.) Pravila podružnice družbe sv. Cirila in Metoda za Mokronog je c. kr. ministerstvo odobrilo. Pristopilo je temu društvu že precej udov iz Mokronoga in okolice, a upati je, da jih v kratkem pristopi še kaj več. V odbor bili so voljeni gospodje: Anton Zorc, župnik, prvosednikom, dr. Fran Škofic, blagajnikom in Andrej Grčar, tajnikom.

— (Ajševska zadeva) proti trem obtožencem (krčmarju, sinu in dekli) obravnavala se bode, kakor čitamo v „Soči“ dne 12. avgusta pri c. kr. okrožni sodnji v Gorici. Zagovarjal bode dr. Josip vitez Tonkli.

— (Iz Pazina:) Tukajšnje županstvo odložilo je občinske volitve, ki bi bile imele pričeiti dne 26. t. m. s praznim izgovorom, da bi se kolera ne zatrosila.

— (O koleri) došle so nastopne vesti: V Sočergi jedna osoba za kolero umrla. (Sočerga je jako borna vasica sredi Istre — in njeni prebivalci tako siromašni, da se navadno govori, da v Sočergi razen patrona v altariji vse prosjači. Prav verjetno je torej, da je kak prosjak z Reke ali iz Trsta to bolezen domov zanesel.) — Pri sv. Jožefu v Ric manjih prikazala se je kolera mej delavci, ki delajo Hrpeljsko železnico. Zbolelo je 7 osob, mej njimi 5 železniških delavcev in 2 kmeta, umrlo jih je čvetero. Železniško podjetje ukrenilo je vse potrebne zdravstvene naredbé, da se bolezen pre-

preči. — Iz Trsta se je dne 24. t. m. izvestilo, da v poslednjih 24 urah ni nihče za kolero zbolel, izmej prej zbolelih sta pa dva umrla. — Na Reki jih je v zadnjih 24 urah troje zbolelo. Te številke lahko vsasega tolažijo, da kolera ni tako huda, kakor je bila nekdanj in da so jo z raznimi varnostnimi naredbi skoro popolnem omejili.

— (Na Reki) se je živež zelo podražil. Govedina stoji 60 kr., teletina 70 kr. kilogram, liter vina 70 kr., jedna limona 10—15 kr. Do 5000 osob je že mesto ostavilo. „Agramer Tagblatt“ ima celo vrsto pritožeb o zdravniškem osebju, posebno zanimiva pa je vest, da se guverner grof Zichy še do danes ni toliko ohrabil, da bi bil obiskal bolnico za kolerozne. To je pač prava madjarska hrabrost! Njegov prednik bil je ves drugačen, dasi ni bil tako visok gospod kakor grof Zichy, ampak prost — Hrvat.

— (Na Primorskem) je iz zdravstvenih ozirrov odslej dovoljeno tudi ob nedeljah meso prodajati.

— (Za veterane neugodna vest) širi se po listih. Ne le da jim ni dovoljeno nositi orožje na strani, se bode baje v kratkem izdala prepoved, da se, kdor je v cesarski službi, ne sme udeleževati javnih veteranskih sprevodov, niti veteranskih pogrebov. Pomen te prepovedi je pač nejasen.

— (Utonil) je dne 23. julija brambovski patrolni vodja Pipuš Bogomir iz Selnice pri Mariboru, ko se je kopal s svojimi tovariši v Ljubljani. Njegov tovariš Persina hotel ga je rešiti, ter je skočil za njim, a utaplajoči oklenil se ga je okrog in z rokami ga je zagrabil za vrat tako, da je takoj zavednost zgubil in obadva bi se bila utopila, da ni bil za njima skočil njih tovariš Starchenfeld, kateri ja je dvakrat na površino spravil, a hotela sta se ga obadva prijeti in tako je mogel le jednega na breg spraviti. Ko je šel zopet v vodo po Pipuša, ni ga mogel več dobiti, ker na onem mestu je voda več metrov globoka. Prišli so takoj ljudje s čolni in drogovi, ali neso ga mogli dobiti in še do danes ga voda ni dvignila na površje.

— (Iz letnega izvestja velike gimnazije v Gorici) posnemljemo še sledeče podatke. Dijakov je bilo na tem zavodu koncem šolskega leta 374, mej temi 173 Slovincem, 150 Italijanov, 47 Nemcev, 2 Čeha in 2 Francoza. (Voditelj Pantke, Prus, našteva najprej Nemce, potem Italijane in zadnje Slovence. Jako nelogično!) Poučevalo je 17 profesorjev in suplentov; mej njimi je 7 Slovincem, 6 Nemcev in 4 Italijani. Slovenščina je obvezni predmet za vse Slovence in se poučuje po 3 ure na teden na nižji gimnaziji, a po 2 na višji. Poučni jezik je seveda nemški v vseh predmetih in v vseh razredih, izimši slovenščino in italijanščino v vseh razredih ter veronauk v prvem in drugem razredu.

— (17 letno izvestje deželno podgimnazije na Ptuj) ima na prvem mestu razprava: „Quaeritur, Taciti Germaniae qui codex aut qui codices optimi sint“, katero je spisal g. prof. Fr. Železinger. Za to razpravo so šolske vesti. Poučevalo je 10 profesorjev in učiteljev. Dijakov bilo je koncem leta 118, mej temi 69 Slovincem, 49 Nemcev. Po veroizpovedanji bilo jih je 115 katolikov, 1 protestant, 2 žida. Najmlajši dijak bil je 10, najstariši 20 let star. Spričevalo z odliko dobilo je 12 dijakov, prvi red 76, dvojke 17, trojke 7, 5 je dovoljeno izpit ponavljati. Šolnine se je plačalo 804 gld. vse štipendije pa so znašale 600 gld. Slovenščine učilo se je v vseh 4 razredih samo 14 Nemcev, kar nam je le po godu, ker smo preverjeni, da je bolje za nas, če se Nемеc slovenščine ne uči.

— (Trgovinski promet s Srbijo.) C. kr. konzulat v Belemgradu poroča: Ker so naši trgovci v precej živahni zvezi s Srbijo, zgodi se večkrat, da jim treba o kaki trgovski zadevi ali o stanju kake firme pojasniti, in da se o takih prilikah obračajo do tamošnjega konzulata za taka pojasniti. Ker pa tamošnji konzulat na podlagi lastnega znanja in vedenja načelno ne daje nikakih pojasnil, priporočali bi trgovcem, da se o takih prilikah obračajo naravnost do Dunajsko-Belogradske bankirske firme bratje Andréevits (Brüder Andréevits) (Dunaj, Tuchlauben; Belgrad, Mihajlova cesta), ker bi tem potom prej in z manjšimi stroški dobili pojasniti. Konzulat se je pogodil s to firmo, da se jej plača pristojbina 50 kr. a v. (v pismenih znamkah priložena), s katerimi je poravnana tudi poštnina za nazaj.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Poljčane 25. julija. Volilni shod na Slatini sijajen, 200 volilcev. Kanonik dr. Gregorec govoril o agrarnem, narodnem vprašanji in o političnih zadevah avstro-ogerskih. Z navdušenimi živioklici vsprejet kot kandidat in naslednik B. Raiču. S Ptujja in iz Šmarija navzočni pritrdili, volilci šentlenartskega okraja brzojavno naznanili, da je dr. Gregorec njihov kandidat.

Niš 26. julija. Skupščina je po predlogu verifikacijskega odseka ovrгла vse volitve, proti katerim je bilo kaj ugovora, izimši dve, kateri je za pravilni priznala. Potem se je zasedanje za 1885 zaključilo, ob jednem pa skupščina v zasedanje za 1886 na jutri sklicala.

Levov 25. julija. V Garlici pri Krakovem so včeraj ruski mejni stražniki žandarškega korporala Otejnika ustrelili.

Niš 25. julija. Skupščina izrekla je vladi jednoglasno indemiteto za vse mej vojno izdane zakone in naredbe.

Poziv*)

gospodom udom akad. podružnice Graške družbe sv. Cirila in Metoda!

Podpisani odbor imenovane podružnice pozivlja gospode člane in ostale slovenske velikošolce, ki so se vrnili zopet v ljubljeno domovino, da nabirajo v svojih krajih prepotrebno društvo društvnikov in prirerajo po mogočnosti s pomočjo rodoljubov, domačih podružnic in drugih narodnih društev raznovrstne zabave družbi v korist! Nabrani doneski in čisti dohodki oddajo naj se ali dotični podružnici ali pa družbinemu blagajniku, g. dr. J. Vošnjaku v Ljubljani.

Rojaki! posnemajmo v tem oziru brate Čehe, ne štedimo truda, kjer gre za probujenje in varovanje narodnosti in povzdigo narodne šole in prosvete, saj si s tem pridobimo najlepše plačilo: naroda hvaležnost!

Za odbor:

Anton Rogina,
t. č. predsednik.

Josip Blaž,
t. č. zapisnikar.

*) NB. Slovenski listi prosijo se uljudno, da ta poziv ponatisnejo.

Poslano.

Dopisuna „Slovenca“ št. 164 imenujem, kar se tiče moje osebe, lažnika.

Tunjice, 23. julija 1886.

Peter Pogačnik,
učitelj.

(544)

Tujci:

25. julija.

Pri **Stenu**: Schmidt z Dunaja. — Mosch iz Budimpešte. — Weiss iz Zagreba. — Böhm z Dunaja. — Venus iz Ljubljane. — Weber iz Reke.

Pri **Masletih**: Sirohl, Scham z Dunaja. — Zuppinger iz Celovca. — Handlirsch, Herbing, Leidelmaier z Dunaja. — Weber iz Karlova. — Merkus z Dunaja. — Kump iz Kočevja. — Blasich iz Trsta.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
24. julija.	7. zjutraj	731.08 mm.	20.0° C	brezv.	obl.	1.3 mm.
	2. pop.	730.09 mm.	26.5° C	sl. szh.	obl.	dežja.
	9. zvečer	730.69 mm.	22.3° C	sl. zah.	obl.	
25. julija.	7. zjutraj	733.16 mm.	21.1° C	brezv.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	732.69 mm.	27.8° C	sl. szh.	d. jas.	
	9. zvečer	732.65 mm.	22.3° C	sl. szh.	jas.	

Srednja temperatura 22.9° in 23.4°, za 3.3° in 3.5° nad normalom.

Dunajska borza

dné 26. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	85 gld.	25 kr.
Srebrna renta	86	10
Zlata renta	120	40
5% marena renta	101	95
Akcije narodne banke	873	—
Kreditne akcije	280	70
London	126	—
Srebro	—	—
Napol.	10	—
C. kr. cekini	5	92
Nemške marke	61	85
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	131
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	168
Ogrska zlata renta 4%	106	40
Ogrska papirna renta 5%	94	80
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	117
Zemlj. obč. avstr. 4% zlati zast. listi	125	25
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98	90
Kreditne srečke	100 gld.	178
Rudolfove srečke	10	18
Akcije anglo-avstr. banke	120	113
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	194	25

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Tužnega srca javljamo žalostno vest o prerani smrti našega preljubljenega soproga, oziroma zeta, gospoda

MATIJE MIKEŠA,

krojaškega mojstra,

kateri se je po dolgi mučni bolezni, previden s sv. zakramenti za umirajoče, 25. t. m. ob 12. uri popoldne v 55. letu svoje starosti v boljšo bodočnost preselil.

Pogreb nam nepozabljivega bude 27. t. m. ob 5. uri popoldne iz deželne bolnice.

V Ljubljani, dne 26. julija 1886.

(545)

Žalujoči ostali.

Posebni mrtvaški listi se ne bodo izdali.

Zahvala.

Za vsestranske dokaze milega sočutja ob smrti naše ljubljene in nepozabljene matere, ozir. stare matere, gospe

JERE JUVAN

ter za mnogobrojno spremstvo pri sprevedu k sv. Krištofu, za poklonjene vence, nositeljem vencev, vsem sorodnikom in znancem izrekajo na jtoplejšo zahvalo

žalujoči ostali.

Ljubljana, 26. julija 1886.

(546)

V „NARODNI TISKARNI“ v LJUBLJANI

je izšla knjiga:

Za dragocenim korenem.

Povest iz življenja kitajskih pogozdnikov. Spisal A. J. Maksimov. Poslovenil J. P. Ml. 8°, 141 strani. Stane 25 kr., po pošti 30 kr.

Br. 229.

(529—2)

Razglas.

Vsled sklepa XXIX. glavne skupščine tukajšnjega okrajnega zastopa ustanoviti se ima v Mozirskem trgu javna, stalna, centimentalna mostna tehtnica (vaga) z tehtno močjo do 6000 klgr.

Podvzetniki, kateri želé omenjeno tehtnico v Mozirskem trgu z ozirom na dotična postavna določila uvesti, naj svoje ponudbe skrajno do 15. avgusta t. l. podpisaneemu okrajnemu odboru pošljejo.

Od okrajnega odbora v Gornjem gradu,

dné 15. julija 1886.

Namestnik okrajnega načelnika:

Ant. Goričar.

Razpis

službe občinskega zdravnika za občino Ajdovščino.

Županstvo občine Ajdovščine pri Gorici na Primorskem razpisuje službo občinskega zdravnika. Prosilci morajo dokazati, da so promovirani zdravniki, doktorji vsega znanstva kirurgije in medicine, ter so zmoini slovenskega ali vsaj jednega slovenskega jezika.

S službo občinskega zdravnika spojena je zdravnikova letna plača 300 gld. in 100 gld. za živino- in mesoogleda s prostim stanovanjem v občinski hiši. Dalje donesek tukajšnje tovarne in barvarne, mehničnega mlina v Paleh in delavskega društva, do sedaj skupaj 400 gld., za katere se mora pa posebej pogoditi.

Omenja se tudi, da ni v celem Ajdovskem okraji, broječim čez 15.000 duš, nikakega zdravnika, in da se ima toraj nadejati obilnega privatnega zaslužka.

Prošnje, dokumentovane s prilogami, se imajo uložiti pri podpisaneemu županstvu do 12. avgusta in služba se ima 1. septembra t. l. nastopiti.

Natančnejše pogoje poizve se pri lekarji gospodu M. Guglielmo v Ajdovščini ali pri županstvu.

Županstvo v Ajdovščini,

dné 20. julija 1886.

(533—2)

Kisla voda, kopališče Radence

s svojo jako obilo „natro-lithion-kislino“. Garodovi poskusi so dokazali, da je ogljenokisli „Lithion“ pri protinu najboljšje in najgotovejše zdravilo.

Vsled obilnega ogljenokislika, je radvanjska kislina voda kot specifikum pri: protinu, kamniji v želodci, mehurji, ledvicah, zlati žili, bramorici, brahoru, zlatenici, želodčnih boleznih, kataru, kopelji, stanovanja, restavracija cenó.

Zaloga: F. Piantz v Ljubljani, P. Sollinger via goppa v Trstu, A. Mazzoli v Gorici, in Celji in Mariboru v vanki spec. trgovini.

Čvrst deček,

14 let star, z dobrimi spričevali, zmoin slovenskega in nemškega jezika, vsprejme se takoj v prodajalnico mešanega blaga pri **Franu Mejak-u v Slovenski Bistrici na Štajerskem.** (542—1)

Stanovanje

v I. nadstropji z dvema ali tremi sobami se odda. — Več se izve v gostilnici „pri znamenji“, **Kravja dolina št. 2.** (547—1)

Za prodajalnico mnogovrstnega blaga na deželi potrebuje se slovenskega in nemškega jezika zmoin

trgovsk pomočnik.

Ponudbe vsprejema upravništvo tega lista. (536—2)

Za učenca

v trgovino z mešanim blagom na deželi v kakem večjem kraju želi ustopiti čvrst deček, 14 let star, ki je zdelal II. realko. — Ponudbe vsprejema upravništvo „Slovenskega Naroda“. (509—3)

RESTAVRACIJA

„PRI ZVEZDI“

na cesar Jospovem trgu

poročča

dobra istrijska, vizeljska in dolenska vina, Stadtberger, izvrstno Kozlerjevo carsko pivo, kakor gorka in mrzla jedila

po najnižjih cenah.

FRAN FERLINC, gostilničar.

(543—1)

Št. 2996.

(521—3)

Razglas.

C. kr. okrajna sodnja v Gornjem gradu daje na znanje: Vsled prošnje gosp. Albina Loretič-a, oskrbnika konkurzne mase Ivan Kovačičeve, se dovoljuje sodnijska dražba vsega, na 3999 gld. 91 kr. cenjenega blaga, in sicer kot celóta.

V to svrhu se določi dražba na

5. avgusta 1886 dopoldne ob 10. uri v Mozirji.

Vse blago s trgovskim pohlštvo vred se bode za 3999 gld. 91 kr. izklicevalo in kot celota istemu, ki največ oblubi — tudi pod imenovano ceno oddalo.

Ako kupnina doseže to ceno, postane dražba takoj pravomočna. Ako bi se pa ta cena ne dosegla, zamore odbor upnikov ta kup razveljaviti, ako bi v teku osmih dni ugovarjal. Kupec je mej tem časom vezan na svojo ponudbo.

Kupec ima takoj pri dražbi 1000 gld. položiti, ostalo kupnino pa z 6% obresti v mesečnih obrokih po 1000 gld. doplačati.

C. kr. okr. sodišče v Gornjem gradu,

dné 16. julija 1886.

C. kr. okrajni sodnik: Dr. Voušek.

Med v satovji

à Ko. 80 kr.

Garantiran pitanec

v škatljah po 5 Ko., Ko. po 60 kr., škatlja 30 kr., se pošilja po pošti proti predplačilu ali povzetji.

V škatli na debelo ceneje.

OROSLAV DOLENEC,

svečar,

(84—25)

v Ljubljani, Gledališke ulice.

Velika partija 1 (788—155)

ostankov sukna

(po 3—4 metre), v vseh barvah, za polno možko obleko, pošilja po poštnem povzetji, ostanek po gld. 3.75

L. Storch v Brnu.

Ako bi se blago ne dopadalo, se more zamenjati.